

CUPRINS

Cuvânt către cititor (Neal C. Wilson)

7

Un cuvânt din partea autorului

9

1. Natura dinamică a „adevărului prezent”

15

2. Adventismul nu a apărut din neant

26

3. Fundamentul teologic millerit

34

4. Ce este adventist în adventism? (1844-1885)

50

5. Ce este creștin în adventism? (1886-1919)

82

6. Ce este fundamentalist în adventism? (1919-1950)

118

7. Adventismul în tensiune teologică (1950-)

148

8. Ce înseamnă toate acestea?

184

CAPITOLUL 1

Natura dinamică a „adevărului prezent”

Multi dintre întemeietorii adventismului de ziua a șaptea nu s-ar alătura bisericii de astăzi dacă, pentru aceasta, ar trebui să accepte cele 27 de puncte fundamentale de credință cuprinse în cartea *Advențiștii de ziua a șaptea cred...* (Vezi Anexa.)

Mai precis, ei nu ar fi în stare să accepte punctul numărul 2, care se referă la doctrina Trinității. Pentru Joseph Bates, Trinitatea era o doctrină nebiblică (*Autobiography*, p. 204, 205), pentru James White, ea era „vechea absurditate a trinitarienilor” (RH, 5 august 1852, 52), în timp ce pentru M. E. Cornell, era un rod al mării apostazii, alături de alte doctrine false precum păzirea duminicii și nemurirea sufletului (*Facts for the Times*, p. 76).

În același fel, majoritatea fondatorilor adventismului de ziua a șaptea ar avea probleme în a accepta punctul de credință numărul 4, care afirmă că Isus este Dumnezeu adevărat și veșnic. Pentru J. N. Andrews, „Fiul lui Dumnezeu [...] Îl are ca Tată pe Dumnezeu, iar începutul zilelor Sale se află într-un anumit punct din veșnicia trecută” (RH, 7 septembrie, 1869, 84). Iar E. J. Waggoner, al cărui nume este strâns legat de Minneapolis 1888, scria, în anul 1890,

În spiritul naturii dinamice a concepției adventiste primare cu privire la adevărul prezent, prefața se încheie cu următoarea frază: „*Revizuirea acestor declarații poate avea loc în cadrul unei sesiuni a Conferinței Generale, atunci când biserica este condusă de Dubul Sfânt către o deplină înțelegere a adevărului Bibliei sau când biserica descoperă un limbaj potrivit prin care să exprime învățăturile Cuvântului Sfânt al lui Dumnezeu.*” (Vezi Anexa; sublinierea noastră.)

Această declarație remarcabilă cuprinde, în sine, esența învățăturilor lui James White și a celorlalți pionieri adventiști. Inflexibilitatea dogmatică, așa cum înțeleseseră ei încă de atunci, nu reprezenta doar un rău real, ci și o negare a faptului că biserica are un Dumnezeu viu, care va continua să o călăuzească în cunoașterea adevărului.

Se pare că la întrunirile din anul 1980 au fost unii participanți care s-au împotrivit prevederii referitoare la o posibilă revizuire – probabil de teama de a nu se pierde însuși conținutul adventismului istoric. Această teamă însă nu face altceva decât să sublinieze, o dată în plus, înțelegerea greșită a naturii adventismului istoric, cu conceptele lui referitoare la faptul că avem un Dumnezeu viu și la caracterul progresiv al adevărului prezent. De fapt, chiar dinamica acestui progres apare în succesiunea celor trei îngeri din Apocalipsa 14:6-12 – textul central al istoriei adventiste. Astfel, conceptul schimbării progresive se află chiar în centrul teologiei adventiste.

Calea înțelegerii progresive

În concepția întemeietorilor bisericii noastre, posibilitățile schimbării nu erau nelimitate. Au existat încă de la început anumite lucruri care nu puteau fi negociate. Această tensiune între ceea ce nu era negociabil și datoria de a persevera în cercetarea adevărului apare, poate în modul cel mai evident, în scrierile lui Ellen White. Pentru a o sesiza, este nevoie de o analiză pe trei niveluri a modului său de gândire în această privință. În primul rând, Ellen White nu a lăsat în mintea cititorilor săi nicio îndoială cu privire la faptul că adventiștii aveau nevoie nu numai să crească în înțelegere, ci și să renunțe la anumite greșeli îndelung susținute. În anul 1892, ea scria:

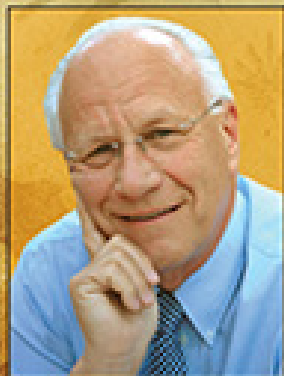

*Cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare,
a cărei strălucire merge mereu crescând
până la miezul zilei. (Proverbele 4:18)*

Cea mai proeminentă caracteristică a adventismului este convingerea că adevărul nu este static, ci progresiv. Adventiștii continuă să caute, să cerceteze, să asculte, să revizuiască, să studieze și să se roage, având convingerea că Dumnezeu poate să-i lumineze și să le lărgescă înțelegerea pe care și-au format-o despre istoria mântuirii.

Cartea creionează traseul adventismului pornind de la criza Marii Dezamăgiri (1844) și întrebarea: „Ce este adventist în adventism?”, criza predicării Evangheliei (Minneapolis, 1888) și întrebarea: „Ce este creștin în adventism?” și încheind cu criza generată de controversa modernist-fundamentalistă (1920), care s-a concentrat în jurul întrebării: „Ce este fundamentalist în adventism?”. Cele trei întrebări au fost reînviată de-a lungul ultimelor decenii ale secolului al XX-lea, iar răspunsurile au asigurat direcțiile majore ale dezvoltării teologiei adventiste de după anii '50.

În căutarea identității reprezintă prima încercare de a realiza un studiu cuprinzător asupra dezvoltării teologiei adventiste. Teza este aceea că identitatea specifică adventismului de ziua a șaptea nu este dată nici de acele doctrine care fac notă distinctivă, nici de acele convingeri împărtășite cu alți creștini. Ea constă, mai degrabă, într-o combinație a ambelor seturi de înțelegeri, analizate în contextul mării lupte.

George R. Knight a fost profesor de istorie bisericească la Seminarul Teologic Adventist de Ziua a Șaptea din cadrul Universității Andrews (Michigan, SUA). A scris numeroase cărți în domeniul specializării sale, abordând de la personaje adventiste de frunte la evenimente cruciale din istoria bisericii, de la mituri din adventism la realități contemporane și de la istorii apuse la provocări ce țin de perspectiva și viitorul adventismului. Pensionat acum, locuiește în statul american Oregon, unde continuă să scrie și să participe la emisiuni și evenimente religioase.

ISBN 978-973-101-678-8
CG 52001

